

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Aleny Pokorné a soudců JUDr. Víta Pejška a JUDr. Lenky Knapčokové, Ph.D., ve věci žalobce **XXX**, nar. **XXX**, bytem **XXX**, zastoupeného JUDr. Rudolfem Skoupým, advokátem se sídlem Svitavy, Soudní 1, proti žalovanému **ČSOB pojišťovna, a.s., člen holdingu ČSOB**, IČ 45534306, se sídlem Pardubice, Masarykovo nám. 1458, o **zaplacení 327.500,- Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 26.6.2015, č. j. 111C 14/2015-62, **t a k t o :**

- I. Rozsudek okresního soudu se v odvoláním napadených výrocích II. a III. p o t v r z u j e .**

- II. Žalobce je povinen nahradit žalovanému náklady odvolacího řízení ve výši 600,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora uvedeným rozsudkem okresní soud zastavil řízení v části o zaplacení 7,05% úroku z prodlení z částek 120.000,- Kč pro **XXX**, 120.000,- Kč pro **XXX** a 87.500,- Kč pro **XXX**, vždy od 13.2.2014 do zaplacení (výrok I.), zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal

proti žalovanému, aby žalovaný nahradil za žalobce poškozenému XXX újmu ve výši 120.000,- Kč, poškozené XXX újmu ve výši 120.000,- Kč a poškozené XXX újmu ve výši 87.500,- Kč (výrok II.), a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.).

Okresní soud rozhodoval o žalobě, kterou se žalobce domáhal pojistného plnění ve výši 327.500,- Kč s příslušenstvím ve prospěch poškozených, kterým byl přiznán v rámci práva na ochranu osobnosti rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 8.6.2012, č.j. 50C 93/2011-118, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 5.11.2013, č.j. 1 Co 186/2013-202, nárok vůči žalobci na náhradu nemajetkové újmy v souvislosti s dopravní nehodou ze dne XXX, kterou způsobil žalobce jako řidič vozidla a při níž byl zraněn XXX, XXX, jenž svým zraněním následně dne XXX podlehl.

Žalovaný před okresním soudem namítl promlčení práva na pojistné plnění a nedostatek věcné aktivní legitimace žalobce. Dále namítal, že náhrada nemajetkové újmy přiznaná podle § 13 občanského zákoníku účinného do 31.12.2013 není předmětem pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Žalobce navíc netvrdil, že by poškozeným nahradil nemajetkovou újmu, aby mu vůči žalovanému vznikl nárok na úhradu vyplacené částky.

Na základě provedeného dokazování vzal okresní soud za prokázané, že žalobce se stal jako řidič automobilu XXX, RZ XXX, účastníkem autonehody dne XXX. Vlastník automobilu XXX měl pojištění odpovědnosti z provozu vozidla sjednané u žalovaného. Při autonehodě se automobil XXX střetl s vozidlem XXX, který řídila XXX, a v důsledku tohoto střetu došlo následně ke střetu automobilu řízeného žalobcem s protijedoucím cyklistou XXX, který v důsledku tohoto střetu utrpěl vážná zranění, jimž následně dne XXX podlehl. Žalobce byl za tento skutek shledán vinným z trestného činu ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1,2 tr. zákona rozsudkem Okresního soudu ve Svitavách ze dne 18.6.2010, č.j. 2 T 161/2010-274. Tímto trestním rozsudkem byla žalobci uložena povinnost nahradit poškozeným XXX škodu ve výši 240.000,- Kč, XXX škodu ve výši 240.000,- Kč a XXX škodu ve výši 175.000,- Kč. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 8.6.2012, č.j. 50 C 93/2011-118, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 5.11.2013, č.j. 1 Co 186/2013-202, bylo žalobci v řízení o ochranu osobnosti uloženo zaplatit poškozeným jako náhradu nemajetkové újmy v penězích XXX částku 120.000,- Kč, XXX částku 120.000,- Kč a XXX částku 87.500,- Kč. Žalovaný poškozeným poskytl pojistné plnění jen ve výši odpovídající jejich nárokům na náhradu škody vzniklé usmrcením, jež jim byly přiznány v trestním řízení.

Zjištěný skutkový stav posuzoval okresní soud podle právních předpisů účinných v době pojistné události, tj. před 1.1.2014, kdy nabyl účinnosti nový občanský zákoník. Promlčecí doba práva na pojistné plnění začala běžet jeden rok po vzniku pojistné události (§ 8 ve spojení s § 3 písm. b/ zákona č. 37/2004 Sb., o pojistné smlouvě), tj. od 21.8.2010, a trvala tři roky (§ 101 obč. zák. ve spojení s § 8 zákona č. 37/2004 Sb.), tj. do 21.8.2013. Žaloba v projednávané věci byla podána až dne 11.9.2014, v důsledku čehož je nárok na pojistné plnění promlčen. Rozpor námítky promlčení s dobrými mravy okresní soud neshledal, přičemž upozornil na podstatu žalovaného nároku. Žalobce jako pojištěný z pojištění odpovědnosti z provozu vozidla požaduje, aby žalovaný za něj nahradil poškozeným újmu vzniklou ublížením na zdraví nebo usmrcením, tj. požaduje pojistné plnění. Okresní soud z judikatury Nejvyššího soudu ČR (sp.zn. 30 Cdo 1051/2005, sp.zn. 30 Cdo

4083/2010) a Ústavního soudu ČR (sp. zn. III. ÚS 8/06) dovedl, že povinnost pojišťovny se váže výlučně k náhradě škody a nikoli k nárokům na ochranu osobnosti, neboť chráněným statkem, na němž lze způsobit škodu, která má být podle zákona a smlouvy s pojistitelem za pojištěného hrazena, je podle zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla „zdraví a život“, nikoliv soukromí a rodinný život, resp. jiné obdobné kategorie, z nichž teprve by bylo možné usuzovat, že § 6 odst. 2 písm. a/ zákona č. 168/1999 Sb. odkazuje i na ustanovení § 11, resp. § 13 obč. zák. Soudní rozhodnutí ve věci ochrany osobnosti není pojistnou událostí, nýbrž jen potvrzuje vznik a výši nároku, na základě kterého žalobce uplatňuje právo na pojistné plnění. Na uvedeném závěru nemění nic argumentace žalobce opírající se o rozsudky Soudního dvora EU ze dne 24.10.2013 ve věci C-22/12 a z téhož dne ve věci C-277/12. Uvedenými rozhodnutími byla rozhodnuta předběžná otázka položená národními soudy ohledně náhrady nemajetkové újmy. V obou věcech Soudní dvůr vyslovil, že článek 3 odst. 1 Směrnice Rady 72/166/EHS ze dne 24.4.1972, o sblížování právních předpisů členských států týkajících se pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel a kontroly povinnosti uzavřít pro případ takové odpovědnosti pojištění, článek 1 odst. 1 a 2 druhé Směrnice Rady 84/5/EHS ze dne 30.12.1983, o sblížování právních předpisů členských států týkajících se pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel, ve znění Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/14/ES ze dne 11.5.2005, a článek 1 první pododstavec třetí Směrnice Rady 90/232/EHS ze dne 14.5.1990, o sblížování právních předpisů členských států týkajících se pojištění občanskoprávní povinnosti z provozu motorových vozidel, musejí být vykládány v tom smyslu, že povinné pojištění občanskoprávní odpovědnosti za škodu způsobenou provozem motorového vozidla musí pokrývat náhradu nemajetkové újmy, kterou utrpěly osoby blízké obětí usmrcených při dopravních nehodách, pokud tuto náhradu škody z titulu občanskoprávní odpovědnosti pojištěného upravují vnitrostátní právní předpisy použitelné na spor v původním řízení. Žalobce tvrdil, že se nedomáhá přímého horizontálního účinku předmětných směrnic, nýbrž pouze výkladu vnitrostátních norem v souladu s těmito směrnici. Dále tvrdil, že zákon č. 168/1999 Sb. ve svém § 6 „škodu“ výslovně nespécifikoval a tedy nevyklučoval ani její rozsah zahrnující též nemajetkovou újmu, a tvrdil, že rozhodnutí vyšších soudů ČR předcházející rozhodnutí Soudního dvora EU nemohou být bez dalšího překážkou eurokonformního výkladu normy vnitrostátního práva, pokud samotná norma jako obecně závazné pravidlo chování takový výklad umožňuje. Podle názoru okresního soudu však Směrnice Rady ES mohou být za splnění dalších podmínek bezprostředně aplikovány jen ve vztahu mezi občanem a státem, nikoliv mezi dvěma soukromoprávními subjekty navzájem.

Rozsudek okresního soudu ve výrocích II. a III. napadl žalobce včasným odvoláním. Skutkové závěry okresního soudu nespóroval, ale nesouhlasil s právním posouzením počátku běhu promlčecí doby. Podle názoru žalobce se na promlčení nároku na pojistné plnění nevztahoval zákon č. 37/2004 Sb., ale pouze zvláštní zákon č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, což dokládá i prováděcí vyhl. č. 492/1991 Sb., podle níž pojistná událost nastala teprve dnem, kdy nabylo právní moci rozhodnutí, podle něhož má pojišťovna plnit. Kdyby promlčecí doba počala běžet podle § 8 zákona č. 37/2004 Sb., došlo by k promlčení nároku na pojistné plnění již v době, kdy o nemajetkové újmě a zejména o její výši nebylo pravomocně rozhodnuto, přičemž výše nemajetkové újmy je vzhledem ke své povaze ponechána na úvaze soudu. Pokud pak okresní soud pouze pro účely posouzení případné rozpornosti námitky promlčení s dobrými mravy dovedl, že nemajetkovou újmu z práva na ochranu osobnosti nelze zahrnout pod § 6 odst. 2 písm. a/ zákona č. 168/1999 Sb., žalobce zdůraznil, že normy vnitrostátního práva je třeba vykládat v souladu s právem

Evropské unie, pokud vnitrostátní norma takový výklad umožňuje. Škoda dle § 6 odst. 2 písm. a/ zákona č. 168/1999 Sb. není zákonem blíže specifikována, a proto umožňuje výklad konformní s rozhodnutím Soudního dvora EU. Žalobce se nedovolává jakéhokoliv přímého účinku směrnice, ale výkladu § 6 odst. 2 písm. a/ zákona č. 168/1999 Sb. souladného s evropským právem. Navrhl, aby odvolací soud změnil rozsudek okresního soudu v odvoláním napadených výrocích II. a III. tak, že žalobě vyhová, popř. aby zrušil rozsudek okresního soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k odvolání žalobce trval na tom, že žalobce není aktivně legitimován, neboť pojistitel má vyplatit pojistné plnění podle § 6 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb. a § 43 odst. 3 zákona č. 37/2004 Sb. ve znění účinném do 31.12.2013 poškozenému. Podle § 44 odst. 4 zákona č. 37/2004 Sb. má pojištěný, který uhradil škodu, za kterou odpovídá, přímo poškozenému, proti pojistiteli právo na úhradu vyplacené částky. Žalobce netvrdí, že by poškozeným uhradil částky, jež se staly předmětem tohoto řízení. Pokud tak neučinil, nemůže se po žalovaném domáhat pojistného plnění a není v řízení aktivně legitimován. Ohledně promlčení práva na pojistné plnění se žalovaný ztotožnil se závěry okresního soudu. K promlčení práva na pojistné plnění došlo 21.8.2013 a žaloba byla podána až 11.9.2014. Zákon o odpovědnosti z provozu vozidla je speciálním právním předpisem vůči zákonu o pojistné smlouvě a občanskému zákoníku, ale neobsahuje žádnou právní úpravu promlčení, a proto je třeba aplikovat obecnou právní úpravu. Vyhláška, na kterou odkazuje žalobce v odvolání, byla zrušena již k 1.1.2000, kdy byl předchozí systém zákonného pojištění nahrazen systémem povinně smluvního pojištění odpovědnosti z provozu. Rozsah pojištění je pak vymezen v § 6 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., kde není neoprávněný zásah do osobnostních práv zahrnut. Výklad zákona podle práva Evropské unie nemůže být contra legem. Občanský zákoník důsledně rozlišoval náhradu škody na zdraví nebo usmrcením a ochranu osobnosti. Poměrem nároků na náhradu škody usmrcením a na náhradu nemajetkové újmy z důvodu neoprávněného zásahu do osobnostních práv se zabývala dlouhodobě judikatura. Satisfakce za osobnostní újmu vyjádřená v penězích podle § 13 odst. 2 občanského zákoníku není předmětem pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Žalovaný navrhl potvrzení rozsudku okresního soudu.

Odvolací soud po zjištění, že odvolání bylo podáno včas (§ 204 o.s.ř.), osobou k němu oprávněnou (§ 201 o.s.ř.), je přípustné, obsahuje náležitosti dle § 205 odst. 1 o.s.ř. a odvolací důvod dle § 205 odst. 2 písm. g/ o.s.ř., rozsudek z podnětu odvolání a v jeho mezích přezkoumal (§ 212 a § 212a odst. 1 o.s.ř.), když přihlížel i k důvodům v něm výslovně neuplatněným. Odvolání není důvodné.

Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění učiněných soudem prvního stupně, která jsou podrobně popsána v odůvodnění napadeného rozhodnutí, včetně důkazních prostředků, o něž se opírají; odvolací soud na ně proto pro stručnost odkazuje.

Okresní soud správně aplikoval právní úpravu účinnou v době pojistné události, tj. zákon č. 168/1999 Sb., o odpovědnosti z provozu vozidla v tehdy platném a účinném znění (dále jen „zákon o pojištění z provozu vozidla“), a rovněž zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „obč. zák.“) a zákon č. 37/2004 Sb., o pojistné smlouvě (dále jen „zákon o pojistné smlouvě“). Žalobcem v odvolání zmíněná vyhláška č. 492/1991 Sb. aplikována být nemohla, neboť k jejímu zrušení došlo již ke dni 1.1.2000. Nová prováděcí vyhláška č. 205/1999 Sb. neobsahuje žádné právní normy významné pro posouzení této věci.

Dle § 6 odst. 2 písm. a/ zákona o pojištění z provozu vozidla nestanoví-li tento zákon jinak, má pojištěný právo, aby pojistitel za něj uhradil v rozsahu a ve výši podle občanského zákoníku poškozenému způsobenou škodu na zdraví nebo usmrcením, pokud poškozený svůj nárok uplatnil a prokázal a pokud ke škodné události, ze které tato škoda vznikla a za kterou pojištěný odpovídá, došlo v době trvání pojištění odpovědnosti, s výjimkou doby jeho přerušení.

Dle § 9 odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla poškozený má právo uplatnit svůj nárok na plnění podle § 6 u příslušného pojistitele nebo u Kanceláře, jedná-li se o nárok na plnění z garančního fondu podle § 24.

Dle § 8 zákona o pojistné smlouvě právo na plnění z pojištění se promlčí nejpozději za 3 roky, a jedná-li se o životní pojištění (§ 54), za 10 let; promlčecí doba práva na pojistné plnění počíná běžet za 1 rok po vzniku pojistné události. To platí i v případě, kdy poškozenému vznikl přímý nárok na pojistné plnění vůči pojistiteli, nebo v případě, kdy pojištěný žádá na pojistiteli úhradu částky, kterou poskytl poškozenému jako náhradu škody, za kterou poškozenému odpovídá.

Dle § 44 odst. 3 zákona o pojistné smlouvě uhradil-li pojištěný škodu, za kterou odpovídá přímo poškozenému, má proti pojistiteli právo na úhradu vyplacené částky, a to až do výše, do které by byl jinak povinen plnit poškozenému pojistitel.

Předmětem tohoto řízení se stalo pojistné plnění z pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Žalobce jako řidič odpovídající za vzniklou škodu (pojištěný) se domáhal toho, aby žalovaný (pojistitel) vyplatil poškozeným náhradu nemajetkové újmy vzniklé neoprávněným zásahem žalobce do jejich osobnostních práv. Poškození tento nárok uplatnili vůči žalobci v řízení o ochranu osobnosti, nikoliv vůči žalovanému z titulu pojistného plnění. Žalovanému tak nevznikla povinnost k pojistnému plnění, ledaže by žalobci vzniklo právo na úhradu vyplacené částky, což se nestalo, neboť žalobce poškozeným žádné plnění neposkytl.

Právo na pojistné plnění proti žalovanému, který vznesl námitku promlčení, je navíc promlčeno, neboť speciální zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla neupravuje promlčení a podle shora citovaného subsidiárního § 8 zákona o pojistné smlouvě dochází k počátku běhu tříleté promlčecí doby jeden rok po vzniku pojistné události. Vzhledem k právní úpravě počátku běhu promlčecí doby není podstatná splatnost práva na pojistné plnění, k níž nedochází současně s počátkem běhu promlčecí doby jeden rok po pojistné události, nýbrž do 15 dnů po skončení šetření nebo po doručení pravomocného rozhodnutí soudu pojistiteli o jeho povinnosti plnit (§ 9 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla). Počátkem běhu promlčecí doby u práva na pojistné plnění proti pojistiteli z pojištění odpovědnosti z provozu vozidla se podrobně zabýval již rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 12.12.2007, sp.zn. 25 Cdo 113/2006, v němž dovolací soud dospěl k závěru, že v době do 31.12.2004 se právo na pojistné plnění promlčovalo podle § 101 a § 104 obč. zák., což byla úprava promlčení totožná s pozdějším shora citovaným § 8 zákona o pojistné smlouvě účinným od 1.1.2005 do 31.12.2013.

Okresnímu soudu lze vytknout jen to, že případný rozpor námítky promlčení s dobrými mravy hodnotil sice ve výsledku správně, ale pouze z hlediska povahy uplatněného

nároku, nikoliv z hledisek skutečně rozhodných pro závěr o případném rozporu námitky promlčení s dobrými mravy. Soudy ve své rozhodovací praxi připouští rozpor námitky promlčení s dobrými mravy, ale pouze ve výjimečných případech opominutí zákonodárce (srov. nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 15.1.1997, sp.zn. II. ÚS 309/95), ve sporech mezi nejbližšími příbuznými (srov. nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 6.9.2005, sp.zn. I. ÚS 643/2004) nebo v případech, kdy právo vzniklo z neplatné smlouvy, o jejíž platnosti neměly obě smluvní strany do doby promlčení práva žádné pochybnosti (srov. rozsudek okresním soudem citovaný rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31.10.2007, sp.zn. 33 Odo 561/2006). V této věci dovozuje žalobce rozpor námitky promlčení s dobrými mravy z toho, že k promlčení nároku na pojistné plnění došlo ještě předtím, než pravomocně skončilo řízení o ochranu osobnosti. Je třeba dodat, že již za trvání promlčecí doby věděl žalobce o nároku na náhradu nemajetkové újmy uplatněném dokonce v mnohem vyšší částce. Promlčecí doba práva na pojistné plnění trvala ještě více než rok poté, kdy byl vyhlášen rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 8.6.2012, č.j. 50C 93/2011-118, jímž bylo žalobci (tehdy v procesním postavení žalovaného) uloženo zaplatit XXX 120.000,- Kč, XXX 120.000,- Kč a XXX 87.500,- Kč. Tento rozsudek nabyt právní moci částečně již po svém vyhlášení, neboť odvolání směřovalo v případě vyhovujícího výroku jen nad částky 30.000,- Kč pro každého z poškozených. Odvolací soud proto ve shodě s okresním soudem rozpor námitky promlčení s dobrými mravy neshledal.

Odvolací soud z výše uvedených důvodů rozsudek okresního soudu v odvoláním napadených výrocih II. a III. jako věcně správný potvrdil (§ 219 o.s.ř.).

Dle § 224 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o.s.ř. je žalobce povinen nahradit žalovanému náklady odvolacího řízení - paušální náhradu hotových výdajů účastníka za dva úkony po 300,- Kč ve výši 600,- Kč (§ 151 odst. 3 o.s.ř. ve znění účinném od 1.7.2015 a vyhl. č. 254/2015 Sb.).

Vzhledem k výše uvedeným závěrům se odvolací soud již věcně nezabýval tím, zda pojištění odpovědnosti z provozu vozidla zahrnovalo do 31.12.2013 též odpovědnost za nemajetkovou újmu způsobenou neoprávněným zásahem pojištěného do práva poškozených na ochranu osobnosti. Podle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30 Cdo 1051/2005, sp.zn. 30 Cdo 4083/2010 a sp.zn. 30 Cdo 3906/2011 a rovněž podle usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 16.3.2006, sp.zn. III. ÚS 8/06 tomu tak nebylo. Otázkou ovšem zůstává, zda je takový výklad § 6 odst. 2 zákona o odpovědnosti z provozu vozidla ve znění účinném do 31.12.2013 udržitelný, když znění zákona se od 1.1.2014 přizpůsobilo evropské legislativě, která ukládala České republice již předtím harmonizovat vnitrostátní právní předpis tak, aby pojištění odpovědnosti z provozu vozidla pokrývalo též náhradu nemajetkové újmy. Ačkoliv v České republice se zatím rozhodovací praxe soudů od dřívějšího výkladu zákona neodchýlila, je třeba poukázat např. na usnesení Krajského soudu v Prešově ze dne 28.10.2013, sp.zn. 6 Co 127/2010, v němž slovenský odvolací soud řešil obdobnou věc podle českého hmotného práva a položil Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku ve znění, zda se má čl. 1 odst. 1 Směrnice Rady 90/232 EHS ze dne 14.5.1990 ve spojení s čl. 3 odst. 1 Směrnice 72/166 EHS vykládat tak, že mu odporuje vnitrostátní právní úprava, podle které odpovědnost za škodu způsobenou provozem vozidla nepokrývá nemajetkovou újmu vyjádřenou v peněžité formě způsobenou pozůstalým po oběti dopravní nehody, a pokud právní úprava není v rozporu, zda se má § 6 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla vykládat tak, že nebrání tomu, aby vnitrostátní soud přiznal nárok na

nemajetkovou újmu způsobenou pozůstalým po oběti dopravní nehody jako poškozeným v peněžité formě. Soudní dvůr EU rozhodl, že povinné pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla má pokrývat i náhradu nemajetkové újmy způsobené osobám blízkým obětí usmrčených při dopravní nehodě, pokud její náhradu na základě odpovědnosti pojištěného za škodu upravuje vnitrostátní právo uplatnitelné ve sporu ve věci samé. Slovenský odvolací soud na základě toho dospěl k závěru, že pokud by česká právní úprava bránila tamější žalobkyni jako poškozené domoci se proti pojišťovně práva na ochranu osobnosti z titulu pojistného plnění, nesmí se taková právní úprava použít.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání u Okresního soudu v Pardubicích ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu. O dovolání by rozhodoval Nejvyšší soud ČR. Dovolání je přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

V Pardubicích dne 9. prosince 2015

JUDr. Alena Pokorná v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Barbora Navrátilová